

erfaringer og resultater. Det er deres erfaring, at borgere, som bliver indkaldt til et netværksmøde, kommer og bidrager med en positiv holdning og vil være med til at finde en brugbar løsning, samtidig med at de selv vil påtage sig en del af løsningsforslaget. Det er også erfaringen, at selv om det ikke lykkes at finde en løsning, som borgeren selv er motiveret for, og den vanskelige situation derfor ikke i sig selv bliver løst, så har det en betydning for netværket mellem politiet, sociale myndigheder og psykiatrien; man har lært hinanden at kende, og alle kender nu problemstillingen omkring den enkelte borger.

Hvad er det så for borgere, kommunen har arbejdet med? Det er borgere, som PSP-gruppen har valgt at kalde de tikkende bomber. Det er borgere, som har flere problemer som kriminalitet, misbrug af alkohol eller stoffer, de er ofte truende eller voldelige, og de har måske været indlagt på psykiatriske afdelinger i kortere perioder. Derfor har de meget svært ved at fastholde deres bolig enten på grund af økonomi eller på grund af deres opførsel. En oplagt sag kan være en borger, hvis hjem politiet gentagne gange må ud til for at skabe ro; der bliver larmet om natten; der bliver smidt ting ud ad vinduet og ned på gaden; der er ofte tumult i lejligheden; naboerne bliver selvfølgelig utrygge og klager til politiet og eventuelt til deres boligselskab. Det er ikke en sag, som politiet kan løse alene, og her er PSP-samarbejdet en løsning både for borgeren, som har problemerne, og så sandelig også for de borgere, som føler sig utrygge.

Denne lovgivning skal sikre, at der er fokus på borgere med psykiatriske problemer i alle kommuner. Det er fremadrettet og positivt, og det er til glæde for alle i samfundet.

Der har selvfølgelig været udfordringer i forbindelse med arbejdet i Frederiksberg Kommune, men der foreligger en fin rapport, som kommer fint omkring de udfordringer og problemer, der har været i forbindelse med samarbejdet.

Der er ligeledes kommet en del hørings svar til lovforslaget, og jeg kan sige, at der er modtaget positive tilkendegivelser fra de berørte høringsberettigede.

Så vi ser frem til, at det bliver implementeret i kommunerne, og vi vil stemme for forslaget.

KI. 15:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Karina Lorentzen fra Socialistisk Folkeparti.

(Ordfører)

Karina Lorentzen (SF):

Det er ikke ret lang tid siden, vi havde et samråd om psykisk syge kriminelle her i Folketinget, og der er ingen tvivl om, at vi kunne gøre det bedre på mange områder i forhold til den gruppe mennesker. Det er helt uholdbart, at der er mennesker, som bliver kriminelle som en følge af, at de ikke får den rigtige behandling, og det må vi jo desværre konstatere stadig væk er tilfældet.

Derfor er SF rigtig begejstrede for det her forslag, som nu skal sørge for et mere smidigt samarbejde mellem alle instanser omkring en udsat borger. Forslaget lægger nemlig op til, at man i et uformelt forum kan udveksle oplysninger mellem flere myndigheder uden den omhandlede borgers samtykke. Formålet er selvfølgelig bedre at kunne koordinere indsatsen og sikre, at borgeren får den hjælp, han eller hun har brug for.

Jeg kan da også notere mig, at de fleste af de organisationer, som repræsenterer de borgere, mener, at forslaget om PSP-samarbejdet er et yderst relevant og nødvendigt forslag, og det synes jeg er meget betryggende.

Det er for SF meget vigtigt, at det her forslag vil kunne øge livskvaliteten for den borger, som får den rigtige hjælp, men samfundsøkonomisk vil det også kunne betyde, at der skabes færre ofre, fordi kriminaliteten som følge af psykisk sygdom kan forebygges og bremses. For politiet vil det også have en fordel, fordi voldsom magt-anvendelse kan undgås og måske forebygges, hvis man kender til en persons reaktionsmønstre, ligesom man også undgår at suse rundt med en psykisk ustabil borger på bagsædet en hel nat, fordi det ikke lykkes at aflevere den pågældende borger til den rigtige myndighed.

Der vil altså være meget at vinde ved det her forslag, når det kommer til at fungere efter hensigten, men samtidig må vi jo også konstatere, at der er visse retssikkerhedsmæssige aspekter i forslaget, som f.eks. brug af udvekslede oplysninger i efterforskningsøjemed. Hvordan sikrer vi, at det ikke sker i virkeligheden? Hvordan skal videregivelsen dokumenteres, og hvordan kan en borger gøre indsigelse over en udveksling, han finder forkert, eller som indeholder oplysninger, han finder urigtige? Hvordan skal der vejledes i forhold til den, som udsættes for indgrebet? Alle disse ting og en mængde andre spørgsmål er noget, vi må afklare i udvalgsarbejdet.